

I dag er det fastelavn. Det fejrer vi med en festlig gudstjeneste her i Aarup kirke, som i dagens anledning er pyntet med små og store fastelavnsris. I dag har mange af os klædt os ud (jeg har f.eks. disse grønne briller på, dog mere af nød end af sjov) og når gudstjenesten er forbi, skal vi ned i Sognelokalerne for at spise fastelavnsboller og for at slå katten af tønden.

Men hvorfor holder vi egentlig fastelavn, klæder os ud og laver små løjer?

Se for ikke længe siden var det jul - højtiden hvor vi, her i kirken og hjemme hos os selv, fejrer at det lille Jesus-barn blev født ind i vor verden.

Juleaften synger mange af os den festlige julesang ”Nu er det jul igen...og julen varer lige til påske. Nej, det er ikke sandt, for indimellem kommer fasten” mens vi løber rundt om juletræet.

”Men indimellem kommer fasten”. I dag er det lidt over 7 uger siden, vi dansede om juletræet og om godt 7 uger er det så påskens højtid, hvor vi har påskeferie fra børnehaven og skolen, hvor vi får påskeæg og hvor vi, her i kirken, fejrer, at godt nok døde Jesus på et kors langfredag men Gud lod ikke sin elskede søn blive i graven. Nej, tre dage

efter hentede Gud Jesus ud af gravens mørke og tilbage til livet, og det gjorde han af kærlighed til os.

I meget, meget gamle dage mente man, at for at man rigtig kunne fejre påskens højtid og det glædelige i at Jesus kom tilbage til livet, så skulle man altså faste først kun således kunne man høre og forstå HVAD Guds budskab til os mennesker var.

At faste var - og stadig er - når man ingenting spiser i mange dage, man får kun lidt vand at drikke og måske noget tørt brød. Man må absolut ikke spise kød, is, slik, sodavand eller andre gode sager, som jo ellers smager så godt.

Inden man, i gamle dage, begyndte de næsten 7 ugers faste inden påske, holdt man en stor fest, hvor man sagde farvel til godterne og til kød - deraf ordet Karneval - uden kød.

Til festen lavede man løjer og klædte sig ud for det var jo en del lettere at komme igennem fastetidens strenge afsavn, hvis man havde en erindring om noget sjovt og dejligt med sig i tankerne.

I vore dage er indledningen til fasten, fastelavn, helt anderledes, for i dag faster vi ikke længere i fasten.

Men vi har dog bibeholdt fastelavn som en festlig tradition, hvor vi laver løjer og klæder os ud, mens vi glad og gerne synger fastelavnssangen ”Kan du gætte hvem jeg er”.

Det fortælles flere steder i biblen, at folk, som mødte Jesus også gættede hvem han var bl.a. dengang da Jesus mødte en blind tigger, der sad ved vejen ved byen Jeriko.

Tiggeren kunne slet ikke se, hvad de mennesker, der gik forbi ham, havde på af tøj eller hvem de var men da Jesus gik forbi ham, så gættede han alligevel ”hvem han var” - at Jesus var Gud søn. Derfor råbte tiggeren om hjælp til Jesus, for det var bestemt ikke rart at være blind.

Jesus hørte bønnen og stoppede op lige ud for den blinde tigger. Og som ved et snuptag fjernedes tiggerens blindende slør, således han ikke længere skulle gætte ”hvem, der gik forbi ham” for nu kunne han jo se rigtigt.

Tiggeren blev bare så glad han rejste sig straks op og fulgte med Jesus. Og alle dem, der så tiggeren kunne lige pludselig forstå og se, at Gud var meget større end de havde troet.

Ja, de syntes sågar, at de også havde været blinde, selv om det var på en anden måde end tiggeren.

Vi kan også selv have det på samme måde nogle gange, at vi ser noget, og så kan vi alligevel ikke rigtig se, hvad det er, eller hvem det er.

Og til fastelavn, når der er nogle, der har klædt sig ud, kan vi heller ikke altid se, hvem det er, mens de grinende synger ”Kan du gætte hvem jeg er?”

Gud kan dog altid kende og genkende os, selvom vi har klædt os så meget ud, at vi måske heller ikke selv kan kende os selv. Jeg vil gerne forklare hvorfor.

Her i kirken har vi en døbefont - det er den fine udhuggede sten, som jeg står ved siden af. Det er dog ikke kun her i Aarup kirke, at der står en døbefont. I alle kirker over hele verden, står der døbefonte.

I 111 år - så gammel er Aarup kirke nemlig - er små børn fra Aarup blevet døbt i kirkens døbefont med vand og Helligånd.

Det er ikke kun små børn, som bliver døbt også voksne mennesker bliver døbt. Jesus selv var 30 år gammel, da han blev døbt. Han blev dog ikke døbt i en døbefont. Nej, han

blev, for næsten 2000 år siden, døbt i en flod, som hedder Jordanfloden.

Ham, som døbte Jesus, hed Johannes. Johannes var det man den gang kaldte en hellig mand og han døbte mange mennesker i Jordanfloden

Dem, som dengang blev døbt, havde ikke, som vi har i dag, en fin dåbskjole på. Nej, de skulle tage al deres tøj af inden de blev døbt ude i floden. (Hvis I ser ned på bagvæggen, så er der et fint billede, som netop viser Johannes mens han døber Jesus.)

Johannes var en underlig mand. Han klædte sig altid i nogle gamle laser og pjalter, han spiste kun lidt vild honning, og så så han ganske forfærdelig ud med uredt hår og et beskidt ansigt. Men Johannes mente, at sådan skulle han altså se ud, for at han kunne tjene Gud på bedste vis. På en måde kan man godt sige, at Johannes også var klædt ud.

Da Jesus kom til Johannes og sagde, at han også ville døbes, så ville han først ikke gøre det, for han syntes ikke at han, et menneske, kunne døbe Guds egen søn

Men Jesus sagde til ham, at det skulle han, og da Jesus var blevet døbt - Se, da kom en due svævende ned fra himmelen liiiiige over Jesu hoved mens der lød en høj røst, som sagde: ”Dette er min elskede søn....hør ham.”

Det var Guds Hellige Ånd, som, den dag, var klædt ud som en due, for, på den måde, altid at minde os, at vi, når vi bliver døbt, klædes på af Gud.

Når vi har dåb her i kirken, så tegner præsten, inden der døbes med vand og Helligånd, et usynligt kors for ansigtet og brystet på ham eller hende, som skal døbes.

Det kors som tegnes, er den måde, Gud klæder os på. Ja, det er den måde Gud altid kan genkende os som sine elskede børn.

Lige inden gudstjenesten slutter i dag - Se, da ønskes vi alt godt ved, at der bliver lyst en velsignelse en slags ”Far vel” over os, og mens velsignelsen lyder, da tegnes der også et usynligt kors, som en hilsen fra Gud til os alle sammen. En hilsen, som gør, at når vi går ud af kirken og ned i Sognelokalerne for at spise fastelavnsboller og slå katten af tønden, så husker vi, at vi alle sammen er Guds elskede børn.

For i kraft af dåben har vi fået lov til at blive Guds børn, ligesom han har lovet altid at kunne kende og genkende os og være hos os. Ja, Gud vil altid kunne genkende os, også selv om vi, som i dag, klæder os ud og drillende synger: ”Kan du gætte hvem jeg er”. Amen.

Kirkebøn

Kære Gud, vi elsker at klæde os ud, så ingen kan kende os, og når vi ser i spejlet, kan vi ikke engang kende os selv.

Vi takker dig for dåben, hvor du har klædt os på, så vi kan bevæge os frit, og fordi du har tegnet dit kors for vort ansigt og bryst, så vi spejler din kærlighed,

Vi beder dig, at du vil genkende os gennem alle vore masker, når vi græder og når vi ler, som dine elskede børn

Og vi beder dig for hele den verden, som du har skabt: Ophold den og forny den, så alt i den bliver godt.

Vi takker dig, Herre, for denne fastelavnssøndag og for alle kommende dage, der ligger forud for os, må den og de blive til glæde og gavn for både dig, vore medmennesker og for os.

Amen